

دعوت برای اقدام بین المللی در آستانه سومین سال زندانی شدن رهبران جامعه بهائیان ایران

منبع: سرویس خبری جامعه جهانی

پنجشنبه ۲۳ اردیبهشت ۱۳۸۹ - ۱۳ می ۲۰۱۰

در آستانه سومین سال زندانی شدن رهبران جامعه بهائیان ایران، دریافت اطلاعات تازه ای در مورد شرایط دشوار آنها در زندان ضرورت اقدام بین المللی برای آزادی فوری آنها را تشدید کرده است. این زندانی ها عبارتند از خانم فریبا کمال آبادی، آقای جمال الدین خانجانی، آقای عقیف نعیمی، آقای سعید رضائی، خانم مهوش ثابت، آقای بهروز توکلی، و آقای وحید تیزفهم.

بانی دوگال، نماینده ارشد جامعه جهانی بهائی در سازمان ملل متحد، گفت: «اکنون دو سال تمام است که این بهائیان بیگناه در زندان مشهور اوین در تهران تحت شرایطی که با تمام موازین بین المللی مغایرت دارد زندانی هستند. ما از مسئولین امور در ایران می خواهیم که آنها را بلافاصله آزاد کنند و از جامعه جهانی هم برای هم آوا شدن با ما در این درخواست دعوت میکنیم. اقتضای عدالت به جز این نیست.»

این زندانیان اعضای گروه موسوم به 'یاران ایران' هستند که به امور اولیه معنوی و اجتماعی جامعه چندصد هزار نفری بهائیان ایران رسیدگی می کردند. آنها از زمان بازداشت شان در اوین زندانی هستند. شش نفر از این جمع در ۲۵ اردیبهشت سال ۱۳۸۷ و یکی از آنها دوماه قبل از دیگران در اسفند ۱۳۸۶ دستگیر شدند.

نخستین جلسه دادگاه برای رسیدگی به پرونده آنها روز ۲۲ دی ماه ۱۳۸۸ در شعبه ۲۸ دادگاه انقلاب اسلامی برگزار شد. از جمله اتهامات وارده به آنها 'جاسوسی'، 'فعالیت های تبلیغاتی' و 'افساد فی الارض' است که همگی این اتهام ها را رد کرده اند. جلسات بعدی دادگاه در ۱۸ بهمن ۱۳۸۸ و ۲۳ فروردین ۱۳۸۹ برگزار شد.

به گفته خانم دوگال: «در سه جلسه دادگاه هیچ سندی که کوچکترین

نشانه ای از تخلف آنها از قانون باشد ارائه نگردید و بیش از پیش معلوم شد که تنها علت زندانی شدن آنها اعتقاد دینی شان است.»

او افزود: «حتی اگر آزادی آنها هم بلافاصله تأمین نشود حداقل باید به قید ضمانت مرخص شوند و قدم های لازم برای برگزاری سریع و عادلانه محاکمه آنها بر اساس موازین بین المللی برداشته شود.

شرایط دشوار زندان

روز جمعه دومین سالروز زندانی شدن این گروه است. اطلاعات تازه ای در مورد شرایط بسیار دشوار آنها در زندان به دست آمده است. از جمله معلوم شده است که دو زن و پنج مرد زندانی بهائی در دو سلول بسیار کوچک که فضای حرکت یا استراحت محدودی به آنها می دهد زندانی هستند.

به گفتن خانم دوگال به آنها تخت خواب یا تشکی داده نشده است. فضای زندان بوی بدی دارد و فقط دو ساعت در هفته به آنها اجازه استفاده از هوای آزاد داده می شود. نور سلولها هم به قدری کم است که اگر در طول روز چراغ روشن نکنند قادر به دیدن چیزی نیستند.

«تماس آنها با عزیزانشان محدود است به یک مکالمه ده دقیقه ای تلفنی در هفته یا ملاقاتی که معمولاً از پشت شیشه انجام می گیرد.»

«این شرایط غیرانسانی با تمام اصول پذیرفته شده در معاهدات بین المللی برای نگهداری از زندانی ها، که می گوید هیچ مجازاتی نباید با شکنجه، خشونت یا رفتار تحقیرآمیز همراه باشد، مغایرت دارد.»

«درخواست های خود زندانیان برای بهبود جزئی شرایط زندان هم بدون جواب مانده و در نتیجه سلامت این افراد به مخاطره افتاده است.»

«این افراد بیگناه اند و هیچ دلیلی وجود ندارد که اینگونه مورد آزار قرار بگیرند.»

به گفتن رکسانا صابری، روزنامه نگاری که سه هفته با دو نفر از این زندانیان هم سلول بوده، زنها در سلول کوچکی به ابعاد ۴ در ۵ متر زندانیاند. او میگوید «آنها پتویشان را لوله می کنند و به جای بالش زیر سرشان می گذارند. کف سلول سیمانی است و با فرش نازک قهوه ای رنگی پوشانده شده که اکثر زندانی ها از خوابیدن روی آن دچار درد پشت و زخم میشوند...وقتی من با آنها بودم اجازه

داشتیم هفته ای چهار بار، هربار بیست تا سی دقیقه، به یک حیاط محصور با دیوارهای سیمانی برویم.»

اقدامات بین المللی

بیت العدل اعظم - نهاد اداره کنندگان جامعۀ بهائی- از بهائیان در سراسر عالم خواسته است تا در روز جمعه به یاد بهائیان ایران و تمام هموطنان آنها که در معرض ستم های مشابهی هستند جلسات دعا در اطراف جهان برگزار کنند.

در پیام بیت العدل اعظم آمده است: «قلوب این جمع از تفکّر به اینکه هفت نفر اعضای پیشین "یاران" ایران یک سال دیگر را بدون دلیل و بر اساس اتهاماتی بی پایه و بدون ارائۀ سندی از طرف مسئولین در زندان گذرانده اند، آزرده است.»

این پیام می افزاید: «فرارسیدن دومین سالگرد در بند بودن این عزیزان یادآور وسعت انحاء گوناگون آزار از جمله بازجوئی ها، بازداشت ها و زندانی کردنهای خودسرانه، مانع شدن از کسب معیشت، ویران کردن نامعقول اموال و املاک، و محروم ساختن دانشجویان بهائی از تحصیل است که اعضای جامعۀ بهائیان ایران از هر سن و طبقه ای در معرض آن قرار دارند.»

اتحاد برای ایران، یکی از نهادهای مدافع حقوق بشر، نیز برای یک حرکت جمعی در همبستگی با رهبران زندانی بهائی دعوت به عمل آورده است. این نهاد از تمام افرادی که از آرمان های آن حمایت می کنند خواسته است در حرکتی نمادین فضائی مشابه سلول زندان اوین را بازسازی و تصاویری از خودشان در آن فضا تهیه کنند. عکس ها و نمایه های ویدیوئی از این صحنه ها در سایت 'اتحاد برای ایران' به نمایش گذاشته خواهد شد تا توجه جهانیان به زندان بی دلیلی که این هفت نفر در آن گرفتار هستند، جلب شود.

نگاهی به شرایط زندانیان بهائی در زندان اوین

رکسانا صابری، روزنامه نگار آمریکائی-ایرانی، در دوران بازداشت اش در زندان معروف اوین در تهران با تعدادی از زنان زندانی هم بند شد که به او در روزهای دشوار بازجوئی و شرایط سخت زندان توانائی و انگیزۀ مقاومت دادند.

از جمله این زنان دو نفر از رهبران بهائی، فریبا کمالآبادی و مهوش

ثابت، بودند که رکسانا صابری در اوائل سال ۲۰۰۹ نزدیک به سه هفته با آنها در یک سلول بود.

خانم صابری در یک مصاحبه تازه گفت: «فریبا و مهوش دو نفر از زنان زندانی بودند که بیش از همه مرا تحت تأثیر قرار دادند. آنها به من معنای رهایی از نفس را آموختند و یاد دادند که اعتقادات و منافع جامعه را مقدم بر مصالح خودم بدانم.»

توصیف خانم صابری از شرایط این دو زن بهائی در زندان تصویر روشنی از وضعیت غیرعادلانه زندانیان در ایران ارائه می کند. این شرایط به زندانیان بهائی منحصر نیست بلکه صدها و شاید هزاران روزنامه نگار، مدافعان حقوق زنان و فعالان حقوق بشر که در حال حاضر در ایران زندانی هستند از وضعیت مشابهی رنج میبرند.

به گفتن خانم صابری دو زن زندانی بهائی در یک سلول کوچک با دو پنجره کوچک با حفاظ آهنی و بدون تختخواب نگهداری میشوند.

خانم صابری گفت: «آنها باید روی پتو بخوابند. بالش ندارند و به جای آن پتویی را لوله میکنند وزیر سر می گذارند و از چادرشان به عنوان ملافه استفاده می کنند.»

«کف زندان سیمان است که با یک فرش قهوه ای نازک پوشانده شده و اکثراً زندانیها از خوابیدن روی آن دچار پشت درد و زخم می شوند.»

«دستشویی در انتهای راهرو است و برای استفاده از آن باید زندانی اجازه بگیرد.»

زمان ورزش هم محدود است. «وقتی من با آنها بودم، اجازه داشتیم که هفته ای چهار روز به مدت ۲۰ تا ۳۰ دقیقه به حیاطی با دیوارهای سیمانی برویم. در سه روز دیگر هفته اجازه داشتیم که حمام کنیم و لباسهایمان را با دست بشوئیم.»

پیش از این که خانم صابری با آنها همبند شود هرکدام از این دونفر مدتی را در سلول انفرادی و بدون دسترسی به اخبار و کتاب - به استثنای قرآن و چند کتاب دعای اسلامی- گذرانده بودند.

خانم صابری افزود: «در مدتی که من با آنها بودم سعی میکردند با برنامه منظمی کتابهایی را که در زندان مجاز بود بخوانند، تلویزیون دولتی را تماشا کنند، در جای خودشان در سلول ورزش کنند، و دعا بخوانند.»

«فکر میکنم همیشه این نکته در ذهنشان بود که رفتار آنها در زندان ممکن است برای جامعه بزرگتر بهائی عواقبی داشته باشد. برای آنها این هم یک مسئولیت بود و هم یک موهبت. چیزی بود که به آنها نیروی مقاومت می داد.»

برگزیده از مصاحبه ای با وانورد One World، نشریه جامعه جهانی بهائی، دور ۲۰ شماره ۳